

ПРИ РИЛСКИЯ МОНАСТИР

Сега съм у дома. Наокол планини
и върхове стърчат; гори високи, диви
шумят; потоците, кристални и пенливи,
бучат - живот кипи на всичките страни.
Природата отвред, кат майка нежна съща,
напява ми песн?, любовно ме пригръща.

Сега съм у дома. Над мен Еленин връх
боде лазурний свод и мен при себе кани;
отсреща Бричебор ми праща здравий дъх
на своите ели и бори великани;
а Царев връх от юг издига се огромен
с плешивия си лоб и царския си спомен.

Сега съм у дома, сега съм в моя мир -
мир възделен и драг. Тук волно дишам ази,
по-светло чувствавам; свещен, отраден мир
изпълня ми духът, от нов живот талази
нахлуват в мен, трептя от нови ощущения,
от прясна сила, мощ и тайни песнопения...

Сега съм у дома, сега съм пак поет -
във лоното на таз пустиня горска, свята;
разбирам на леса любовний тих привет,
на струите шума, на бездната мълвата.
Разменям тайна реч с земя и синий свод
и сливам се честит във техния живот.

Сега съм у дома, в сърцето съм на Рила.
Световните злини, тревоги са далеч -
за тях е тя стена до небеса турила -
усещам се добър, почти невинен веч.
Духът ми се цери след жизнената битва,
вкушавам сладък мир във песни и молитва.

Сега съм у дома. По часове, благат,
край бистрата река, при звучната? песен,
мечтая ил чета... Ил кат орел надвесен
над бездните стоя, и моят ум фъркат
блуждае в хаоса, до господата отива,
на мирозданието във тайните се влива.

Сега съм у дома - не съм тук странен гост.
Природата всега, но буйната природа,
що пълни я живот, шум, песен и свобода,
бе моят идеал величествен и прост
Поклон, скали, води! Поклон, ели гигантски!
Вам, бездни, висоти! Вам, гледки великански!

Сега съм у дома - участник в рилский хор.
Аз тук не се родих - тук бих желал да тлея -
под горский вечен шум - дълбока епопея -
и на Еленин връх под вечно будний взор;
да имам гроб, подир живот-синджир теглила,
в величествените обятия на Рила.